01/11/2018

Η Βέροια τιμά τους Αγίους Αναργύρους

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Η εορτή των Αγίων Αναργύρων εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κατά το διήμερο 31 Οκτωβρίου και 1 Νοεμβρίου.

Την παραμονή της εορτής το απόγευμα, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον εσπερινό και κήρυξε τον θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό στο Νησί Ημαθίας.

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον κατάμεστο πανηγυρίζοντα Ιερό Ναό Βεροίας.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στον Εσπερινό :
«Ἀτελεύτητος ὑπάρχει τῶν Ἁγί-ων ἡ χάρις, ἣν παρά Χρι-στοῦ ἐκο-μίσαντο».

Μέ μία διπλῆ διαβεβαίωση ἀρ-χί-ζει τό δοξαστικό τοῦ Ἑσπε-ρι-νοῦ τῆς ἑορτῆς τῶν ἁγίων Ἀναρ-γύρων Κοσμᾶ καί Δαμια-νοῦ, τό ὁποῖο ἀκούσαμε πρίν ἀπό λίγο.

Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ἡ χάρη τῶν ἁγίων πού τιμοῦμε σήμερα, ἀλ-λά καί ὅλων τῶν ἁγίων τῆς ὀρ-θο-δό-ξου Ἐκκλη-σί-ας μας εἶναι ἀτελε-ύ-τη--τη, εἶναι ἀτέρμονη, εἶναι ἀνε-ξά-ν--τλητη. Δέν ὑφί-στα-ται μόνο γιά μερικά χρόνια, δέν ἰσχύει μόνο γιά ἕνα συγ-κε-κριμένο ἀριθμό θερα-πει-ῶν καί θαυμάτων, ἀλλά εἶ-ναι δι-αρ--κής καί δέν τελειώνει πο-τέ.

Καί γιατί δέν τελειώνει ποτέ;

Τήν ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό μᾶς τή δίδει ἡ δεύτερη διαβε-βαί-ω-ση τοῦ ἱεροῦ ὑμνο-γρά-φου, πού μᾶς λέγει ὅτι ἡ χάρη τῶν ἁγίων εἶναι ἡ χάρη τήν ὁποία ἔλαβαν ἀπό τόν Χριστό. Ἐφόσον, λοιπόν, ἡ δύ-ναμη καί ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀ-στεί-ρευτη καί ἀτελεύτη-τη, γιατί ὁ Χριστός εἶναι ὁ Θεός, εἶναι ἀστεί-ρευτη καί ἀτελεύτητη καί ἡ χάρη πού ἔλαβαν οἱ Ἅγιοι.

Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι καί τό πλεο-νέ--κτημα πού ἔχουμε ἐμεῖς, οἱ ὁ-ποῖοι ζοῦμε στήν μετά Χρι-στόν ἐπο-χή, σέ ἀντίθεση μέ τούς ἀν-θρώ-πους τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ὅπως μᾶς τό ὑπεν-θυ-μίζει καί ἕνα ἄλλο τροπάριο τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν ἁγίων Ἀναρ-γύρων. «Ἡ πηγή τῶν ἰα-μάτων ἕνα καί μόνον ἐθερά-πευε τοῦ ἔτους», λέγει· καί ἀπό ἐκεί-νους πού ἀνέμεναν τόν ἄγγελο γιά νά ταράξει τό ὕδωρ στήν Προ-βατική κολυμβήθρα τῶν Ἱεροσο-λύ--μων, μόνο ὁ πρῶ--τος θεραπευ-ό-ταν.

Ἐμεῖς ὅμως δέν ὑποκείμεθα σέ τέτοιους περιορισμούς, γιατί ἡ Ἐκ-κλησία μας καί πολλούς θαυ-μα-τουργούς ἁγίους ἔχει, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐξέχουσα θέση κατέχουν οἱ τιμώ-μενοι ἰδιαι-τέ-ρως ἀπό τήν ἐνορία σας ἅγιοι Ἀνάργυροι Κο-σμᾶς καί Δαμια-νός, καί τῶν ὁ-ποί-ων ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ διά τῆς ὁ-ποίας θαυ-μα-τουργοῦν, δέν τε--λει-ώ--νει ποτέ.

Καί δέν τελειώνει ποτέ, διότι τήν χάρη αὐτή τήν προσέφερε ὁ Χρι-στός ἀφενός γιά νά ἀπαλύνει τούς πόνους καί τίς θλίψεις πού μᾶς καταβάλλουν, νά θεραπεύσει τίς ἀσθένειες καί τίς νόσους πού μᾶς πο--λε-μοῦν καί μᾶς κατατρύχουν, καί ἀφετέρου γιά νά μᾶς δείξει τήν ἀλήθεια τῶν λόγων καί τῆς ὑπο---σχέσεώς του: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ τά ἔργα ἃ ἐγώ ποιῶ κἀ-κεῖνος ποιήσει καί μείζονα τού-των ποιή-σει».

Καί οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι εἶχαν πί-στη, καί γι᾽ αὐτό ἔλαβαν τή χά-ρη τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου μέσα ἀπό τό δικό τους παρά-δειγμα πί-στεως ἀλλά καί χάρι-τος καί δυνά-μεως τοῦ Χριστοῦ νά διδασκόμεθα καί νά θερα-πευ-όμεθα καί ἐμεῖς, προσ-τρέ-χοντας πάντοτε στή χάρη τους.

Ζοῦμε, βεβαίως, σέ ἕναν κό-σμο ὁ ὁποῖος ἀμφισβητεῖ τά πά-ντα. Ἀμ-φισβητεῖ τήν ἁγιό-τητα. Ἀμφι-σβη-τεῖ τά θαύματα καί τή χάρη τοῦ Χριστοῦ, καί μερικές φορές τά εἰ-ρωνεύεται καί τά συκοφαντεῖ.

Ἀλλά αὐτό δέν θά πρέπει νά μᾶς ἀποθαρ-ρύ-νει, δέν θά πρέπει νά μᾶς κά-νει καί ἐμᾶς δύσπιστους ἤ καί ἄπιστους. Δέν θά πρέπει νά μᾶς κάνει νά ἀμφισβητοῦμε τή χά-ρη τῶν ἁγίων, ἀλλά ἀντίθετα θά μᾶς πρέπει νά μᾶς προτρέπει νά προσ-τρέ-χουμε σέ αὐτήν μέ πίστη καί νά ζητοῦμε ὅ,τι ἔχουμε ἀνά-γκη· νά ζητοῦμε τή θεραπεία ὄχι μόνο τῶν σωματι-κῶν μας ἀσθε-νει-ῶν ἀλλά καί τῶν ψυ-χι-κῶν μας νόσων. Διότι ἡ χάρη τοῦ Κυρίου θεραπεύει τά πάντα διά τῶν ἁγίων Ἀναργύρων καί μᾶς καθιστᾶ ἀπο-λύτως ὑγιεῖς ἀπό ὅ-ποια ἀσθένεια μᾶς κατα-τρύ-χει, ἀλλά καί

ἀπό τά πάθη καί τίς ἀδυ-ναμίες μας, προ-κει--μένου νά ζή-σου-με καί ἐμεῖς μία ζωή περισ-σό-τερο ἀφιερωμένη στόν Χριστό, πε-ρισσότερο ἀφο-σιω-μέ-νη στήν ἀγά-πη του καί μέ περισ-σό-τερο ζῆ-λο νά ἀγω-νιζόμεθα καί ἐ-μεῖς, ὅπως ἀγω-νιζόταν οἱ ἑορ-τα-ζόμενοι ἅγιοι, γιά νά ζήσουμε σύμ-φωνα μέ τό θέ-λη-μα καί τίς ἐντο-λές τοῦ Θεοῦ.

Γι᾽ αὐτό καί ἐμεῖς ἄς ἐκμεταλ-λευ-θοῦμε τήν εὐκαιρία τῆς ἀστείρευ-της πηγῆς τῆς χάριτος πού προσέ-φερε ὁ Χριστός στούς ἐκλεκτούς δούλους του, τούς ἁγίους Κοσμᾶ καί Δα-μια-νό, καί ἄς σπεύσουμε νά ἀν-τλή--σου-με χάρη ἀπό τή χάρη τους καί ἴαση ἀπό αὐτήν πού παρέχουν δωρεάν ὡς Ἀνάργυροι.

Ἄς σπεύ-σουμε μέ τα-πείνωση καί συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας μας, ἀλλά καί μέ τή βε-βαιότητα καί τήν πίστη ὅτι ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ, διά τῆς ὁποίας ἐνερ-γοῦν οἱ ἅγιοι Ἀ-νάρ---γυροι, θά θε-ρα-πεύσει καί ἐμᾶς ἀπό κάθε ἀσθένεια καί ἀπό κάθε ἀδυναμία, φανε-ρή καί ἀφανῆ, καί ἄς τούς ζη-τή-σουμε νά μᾶς θερα-πεύ-ουν, γιά νά δοξά-ζουμε καί ἐ-μεῖς τόν «ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ ἐν-δοξαζόμενον» Θεό, ἀλλά καί γιά νά ἀγωνιζόμεθα νά ἀκο-λου-θοῦμε τό παράδειγμα τους.

Η ομιλία του Σεβασμιωτάτου στην θεία Λειτουργία :

«Καί ἄν ἔχω πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐδέν εἰμί».

Στό μεγαλεῖο τῆς ἀγάπης ἀνα-φέρ-θηκε στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα ὁ πρωτοκορυφαῖος ἀπόστολος Παῦλος. Στό μεγαλεῖο αὐτῆς τῆς ἀρετῆς, τήν ὁποία ὁ ἴδι-ος χαρακτηρίζει μεῖζον χάρι-σμα, μεγαλύτερο ἀπό ὅλα τά χα-ρίσματα καί ἀπό ὅλες τίς ἀρετές, τίς ὁποῖες πρέπει νά ἐπιδιώκει μέ ζῆλο ὁ ἄνθρωπος καί ἰδιαιτέρως ὁ πιστός.

Καί δέν εἶναι δύσκολο νά κατα-νοήσει κανείς, γιατί εἶναι τόσο σπου-δαία ἀρετή ἡ ἀγάπη, ἡ ὁποία κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι «περιεκτική πασῶν τῶν ἀρετῶν», ἐφόσον ἡ ἀγάπη ταυ-τί-ζεται μέ τόν ἴδιο τόν Θεό, ὁ ὁποῖος «ἀγάπη ἐστί», σύμφωνα μέ τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν θεολόγο καί εὐ-αγ-γελιστή, ἀλλά καί ἐφόσον ὁ Χρι-στός δίδαξε ὅτι ἀπό τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης «ὅλος ὁ νόμος καί οἱ προφῆται κρέμανται», καί αὐτή θά ἀποτελέσει τό κριτήριο ἐκεῖνο βά-σει τοῦ ὁποίου θά κρίνει ὁ Χριστός τούς ἀνθρώπους κατά τή δευτέρα καί φοβερά του παρουσία.

Γιά νά μήν ὑπάρχει, λοιπόν, κα-μία ἀμφιβολία καί καμία παρεξή-γηση σχετικά μέ τή σημασία καί τό περιεχόμενο τῆς ἀγάπης, τήν ὁποία ζητᾶ ὁ Χριστός ἀπό ὅσους τόν πιστεύουν, ὁ ἀπόστολος Παῦ-λος τήν περιγράφει ἀναλυτικά καί μέ γλαφυρό τρόπο στόν ὑπέροχο ὕμνο τῆς ἀγάπης. Διότι εἶναι πολ-λοί ἐκεῖνοι καί μεταξύ τῶν πι-στῶν, οἱ ὁποῖοι δέν συνειδητο-ποι-οῦν τήν ὑπεροχή τῆς ἀρετῆς τῆς ἀγάπης

ἔναντι τῶν ἄλλων ἀρε-τῶν, ἐπειδή δέν ἀντιλαμβάνονται τό νόημά της.

Ἡ ἀρετή τῆς ἀγάπης, τήν ὁποία θέλει καί ζητᾶ ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνα συναίσθημα, ἀλλά εἶναι ἡ ὁλοκληρωτική καί ἀπροϋπόθετη προσφορά μας στόν ἄλλο ἄνθρω-πο, στόν πλησίον μας, στόν ἀδελ-φό μας, ἀδιακρίτως ποιός εἶναι αὐτός. Διότι ἡ ἀγάπη γιά νά εἶναι ἀληθινή καί πραγματική θά πρέ-πει νά ἀναφέρεται πρός ὅλους μέ τόν ἴδιο τρόπο, θά πρέπει νά ὁδη-γεῖ στήν ταύτιση τοῦ ἑαυτοῦ μας μέ τόν ἄλλο ἄνθρωπο, θά πρέπει νά εἶναι ἀγάπη σάν τήν ἀγάπη πού ἔχουμε γιά τόν ἴδιο τόν ἑαυτό μας.

Πολλοί νομίζουν ὅτι ἡ ἀγάπη εἶ-ναι εὔκολη ὑπόθεση, γιατί τήν πε-ριορίζουν στά οἰκεῖα καί προσφιλῆ τους πρόσωπα καί συχνά σέ συν-θῆ-κες πού δέν ἀπαιτοῦν καί ἰδιαί-τερο κόπο γιά νά τήν ἐκφράσουν, καί ἔτσι νομίζουν ὅτι ἄλλες ἀρετές εἶναι πιό δύσκολες καί πιό σημα-ντικές. Ἀλλά ὁ λόγος τοῦ ἀπο-στό-λου, ἀδελφοί μου, εἶναι σαφής καί κατηγορηματικός. Καμία ἀρετή δέν εἶναι ἀνώτερη τῆς ἀγάπης, κα-νένα χάρισμα δέν εἶναι ὑψηλό-τε-ρο ἀπό αὐτήν. Οὔτε τό χάρισμα τῆς προφητείας, οὔτε τό χάρισμα τῶν θαυμάτων οὔτε καί αὐτό ἀκό-μη τό μαρτύριο, ἐάν δέν ἔχει ὡς κί-νητρο τήν ἀγάπη, δέν ἀξίζει. Μπορεῖ νά ἀσκεῖσαι, νά νηστεύεις, νά ἀγρυπνεῖς, νά ἐγκρατεύεσαι, νά προσεύχεσαι, ἀλλά ἐάν δέν ἔχεις ἀγάπη, ἐάν ὅλα αὐτά δέν κινοῦ-νται ἀπό τήν ἀγάπη καί δέν σέ ὁδη-γοῦν στήν ἀγάπη, τότε δέν ὑπάρ-χει ὠφέλεια πνευματική, τό-τε δέν κάνεις οὐσιαστικά τίποτε, λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος. «Καί ἄν ἔχω πίστιν ὥστε ὄρη με-θι-στά-νειν, ἀγάπην δέ μή ἔχω, οὐ-δέν εἰ-μί».

Στά πρῶτα χρόνια τῆς Ἐκκλησίας, στά χρόνια ἐκεῖνα πού ὑπῆρχαν διωγμοί καί συνελαμβάνοντο οἱ πιστοί καί ὁδηγοῦντο στό μαρτύριο, ἔτυχε δύο κληρικοί, ἕνας ἱερέας καί ἕνας διάκονος νά διαφωνήσουν, νά παρεξηγηθοῦν. Καί ὁ ἱερεύς ἦταν πολύ αὐστηρός ἀπέναντι στόν διάκονο, ὁ ὁποῖος πῆγε καί τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη, καί ὁ ἄλλος, ὁ ἱερεύς, δέν τοῦ ἔδειχνε τήν ἀγάπη πού ἔπρεπε να τοῦ δείξει καί νά τόν συγχωρήσει. Στή συνέχεια συνελήφθη ὁ ἱερεύς, ἐπειδή ἦταν χριστιανός, καί ὁδηγεῖτο στό μαρτύριο. Καί πάλι ἔπεσε στά πόδια του ὁ διάκονος καί τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη, καί ἐκεῖνος τόν ἀπέπεμπε. Τό ἀποτέλεσμα; Νά τόν ἐγκαταλείψει ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ τήν ὥρα πού πήγαινε στό μαρτύριο, καί δέν μαρτύρησε καί γύρισε πίσω καί πῆγε ὁ διάκονος καί μαρτύρησε ἀντ᾽ αὐτοῦ. Βλέπετε, λοιπόν, ἄν λείπει ἡ ἀγάπη, ἀκόμη καί τό μαρτυρικό αἷμα δέν εἶναι τίποτε μπροστά στήν ἔκφραση τῆς ἀγάπης.

Αὐτό βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι ὅλα τά ὑπόλοιπα καταργοῦνται, ἐάν ὑπάρχει ἀγάπη. Δέν καταρ-γοῦ-νται, διότι ὅλα τά ἄλλα, ὅ,τι κάνουμε καί ὅ,τι μέ τόν ἀγώνα καί τήν χάρη τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχά-νου-με, ἀποτελεῖ προϋπόθεση γιά νά φθάσουμε στήν κατά Θεόν ἀγάπη, σέ αὐτήν τήν ἀγάπη, τήν ὁποία εἶ-χαν σέ μέγιστο βαθμό καί οἱ

τι-μώμενοι σήμερα ἅγιοι καί θαυ-μα-τουργοί Ἀνάργυροι, οἱ ἅγιοι Κο-σμᾶς καί Δαμιανός, καί ὄχι μόνον αὐτοί ἀλλά καί ἡ μητέρα τους καί ὁ ἑορταζόμενος σήμερα ὅσιος Δαβίδ ὁ ἐν Εὐβοίᾳ.

Εἶχαν πολλά χαρίσματα καί πολ-λές ἀρετές οἱ ἅγιοι Ἀνάργυροι. Εἶχαν γνώση καί σοφία κατά κό-σμον καί κατά Θεόν. Εἶχαν πίστη καί δύναμη λόγου, ἀλλά πρό πά-ντων εἶχαν ἀληθινή ἀγάπη πρός τόν πλησίον τους καί κυρίως πρός τόν πάσχοντα συνάνθρωπό τους, τόν ὁποῖο ἀντιμετώπιζαν ὡς ἀδελ-φό τους, ὡς τόν ἴδιο τόν ἑαυτό τους. Γι᾽ αὐτό καί ἔθεσαν ὅλα τους τά χαρίσματα, ὅλες τους τίς γνώ-σεις, ὅλες τους τίς δυνάμεις στή διακονία τῶν ἀδελφῶν τους. Δέν τούς βοηθοῦσαν μόνο σέ ὁρι-σμέ-νες περιπτώσεις, δέν ἀσχολοῦντο μέ αὐτούς μερικές μόνο φορές, ἀλλά εἶχαν θέσει τόν ἑαυτό τους καί τήν ἐπιστήμη τους ἀποκλει-στι-κά καί μόνο στή θεραπεία τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ζωή τους καί ἡ πο-ρεία τους ἦταν ἕνα ὁλοκληρωτικό δόσιμο στούς ἐλαχίστους ἀδελ-φούς τοῦ Κυρίου, στόν ὁποῖο πί-στευ-αν ὄχι μόνο στά λόγια, ἀλλά μετατρέποντας τήν πίστη σέ ἔργα ἀγάπης, σέ ἔμπρακτη ἐφαρμογή τῆς ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, σέ βίω-μα ζωῆς.

Γι᾽ αὐτό καί ὁ Θεός τούς ἔδωσε καί τή χάρη τῶν θαυμάτων καί τῶν ἰάσεων, ἡ ὁποία συνεχίζει νά ἐνεργεῖ μέσω τῶν ἱερῶν τους λει-ψάνων καί εἰκόνων, ἀλλά καί μέ-σω τῆς ἐπικλήσεως τοῦ ἁγίου ὀνό-ματός τους, καί μετά τήν κοίμησή τους ὡς ἀπόδειξη ὅτι ἡ ἀγάπη τήν ὁποία πράγματι εἶχαν καί προσέ-φε-ραν στούς ἀδελφούς τους εἶναι ἡ ἀγάπη πού ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Χρι-στός καί ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐκπί-πτει.

Αὐτή τήν ἀγάπη ἄς προσπα-θή-σουμε καί ἐμεῖς, ἀδελφοί μου, πού τιμοῦμε σήμερα τή μνήμη τῶν ἁγίων καί θαυματουργῶν Ἀναρ-γύ-ρων, Κοσμᾶ καί Δαμιανοῦ, νά ἀποκτήσουμε καί νά τήν προσφέ-ρουμε σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους ἀνεξαιρέτως, μέ ὅποιον τρόπο μπο-ρεῖ ὁ καθένας μας καί ἀπό ὅποια θέση ἔχει σέ αὐτή τή ζωή. Γιατί γιά τόν Χριστό ἀξία ἔχει ἡ διάθεση τῆς προσφορᾶς· ἀξία ἔχει ἡ ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας χάριν τοῦ ἀδελφοῦ μας· καί αὐτήν ἀντα-ποδίδει ὁ Χριστός μέ τή δική του ἀγάπη καί μέ τή βασιλεία του.

Εὔχομαι, λοιπόν, διά πρεσβειῶν τῶν ἁγίων Ἀναργύρων νά ἀπο-κτ-ήσουμε καί ἐμεῖς τό μέγα αὐτό χάρισμα τῆς ἀγάπης ὥστε νά ἀξιω-θοῦμε καί τῆς οὐρανίου βασιλείας του, στήν ὁποία εὐφραίνονται οἱ ἑορταζόμενοι ἅγιοι Κοσμᾶς καί Δα-μιανός, οἱ θαυματουργοί.